

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27233-12-23 מדינת ישראל נ' ציפורי ואח'

בפני **כבוד השופט איתי הרמלין**

בעניין: **המאשימה:** **מדינת ישראל**
ע"י עו"ד אלכסנדרה קרא

נגד

הנאשם:
1. אלי ציפורי
ע"י עו"ד ציון אמיר
2. אבי וייס
ע"י עו"ד ינון סרטל

החלטה בטענות מקדמיות

1. בכתב האישום שהוגש נגד הנאשמים הם מואשמים בביצוע עבירה של הטרדת עד לפי סעיף 249 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. לטענת הנאשמים, המעשים המיוחסים להם בכתב האישום אינם מגלים עבירה, ולחלופין, אם הם מגלים עבירה כזו, הרי שמדובר בזוטי דברים. עוד הם טוענים כי עומדת להם הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית.

2. בכתב האישום נטען כך:

1. הדס קליין... שימשה כעוזרת אישית של אנשי העסקים ארנון מילצ'ן וג'יימס פאקר.
2. במסגרת חקירת משטרת-ישראל בתיק 1000, בו נחקרו מספר חשודים ובהם ראש ממשלת ישראל, בנימין נתניהו..., נגבו הודעות מהעדה קליין.
- ביום 28.1.2020 הוגש כתב אישום נגד נתניהו ונאשמים נוספים..., וקליין הופיעה ברשימת עדי-התביעה.
- שמיעת עדותה של קליין החלה ביום 5.7.2022 ונמשכה עד ליום 22.9.2022.
- ...
5. נאשם 1 מנהל בלוג (יומן רשת אינטרנטי) על שמו, בו הוא מסקר בין היתר את משפטו של נתניהו.
- בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, החזיק נאשם 1 וניהל חשבון משתמש בטוויטר ... בו היו כ-42,700 עוקבים וכלל משתמשי טוויטר יכלו להיחשף לפרסומיו.
- כמו כן, החזיק נאשם 1 וניהל חשבון פייסבוק... וכן ערוץ טלגרם הנושא את שמו... ובו היו רשומים 7,446 משתמשים...

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27233-12-23 מדינת ישראל נ' ציפורי ואח'

6. ביום 7.7.2022, כיומיים לאחר שקליין החלה את עדותה בבית המשפט המחוזי במסגרת משפטו של נתניהו, פרסם הנאשם 1 בחשבון הטוויטר שלו רשומה (ציוץ) המכילה את תמונת חזית ביתה של קליין ואת כתובת ביתה (שם הרחוב ומספר הבית), בצירוף המלל המובא להלן (במקור):

"תראו תראו את הצביעות של הגברת: הדס קליין שהתקרבה בעדותה שהיא נושאת בעול המשפחתי ו'היתה בסיכון לפיטורים' מתגוררת בוילה בהרצליה המוערכת בשווי של 10 מיליון שקל, שאותה רכשה כבר ב-2013. בעדותה סיפרה על שיפוצים שעשתה ואירוח של מיליארדרים כמו פאקר ומילצ'ן. תודה לאבי וייס."

7. בהמשך באותו יום, פרסם נאשם 1 את הציוץ הנ"ל גם בערוץ הטלגרם שלו וגם כפוסט בחשבון הפייסבוק שלו.

8. נאשם 2 הוא עורך אתר האינטרנט TelecomNews... בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, החזיק נאשם 2 וניהל חשבון משתמש בטוויטר...

9. ביום 7.7.2022, פרסם נאשם 2 באמצעות חשבון הטוויטר שלו תגובה לציוץ של נאשם 1, בכך שפרסם את פרטי כתובתה המלאה של קליין, בדרך של צילום מסך מאתר האינטרנט של 144 בזק.

10. כלל הפרסומים המפורטים לעיל של נאשמים 1 ו-2 הגיעו לידיעתה של קליין.

11. נוסף על כך, נאשם 2 הזהד בחשבון הטוויטר שלו (Re-tweet) את הציוץ הנ"ל של נאשם 1 בדרך של פרסום הציוץ בחשבון. כן פרסם נאשם 2 באתר האינטרנט שלו צילום מסך של הציוץ הנ"ל של נאשם 1, והוסיף הערה כי תמונת ביתה של קליין נלקחה מאתר האינטרנט "גוגל מפות", כי התמונה רלבנטית להבנה מי היא קליין ולהבנת תוכן עדותה בבית המשפט.

3. התובעת הבהירה שהנאשמים הואשמו בעבירה של הטרדת עד בשל פרסום כתובתה של העדה.

הטענה שכתב האישום אינו מגלה עבירה:

4. לטענת הסניגורים, תמונת ביתה של העדה, שפרסומה על ידי נאשם 1 עומד ביסוד כתב האישום, היא "צילום פומבי" שמקורו באינטרנט, והוא נועד להמחיש את הפער הלכאורי בין עדותה לשווי הבית – פער שנדון בטקסט שפרסם נאשם 1. גם צילום המסך שהוסיף נאשם 2 מקורו בפרסום פומבי. לטענת התובעת, בעצם פרסום כתובתה של העדה יש משום פגיעה בה – בתחושת המוגנות שלה ובפרטיותה. התובעת ציינה בהקשר זה שההטרדה הרלוונטית לעבירה של הטרדת עד עשויה להיות רחבה יותר מן ההטרדה האסורה לפי חוק הגנת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27233-12-23 מדינת ישראל נ' ציפורי ואח'

הפרטיות. לדברי התובעת, העובדה שכתובתה של העדה מפורסמת במקומות אחרים, אינה מתירה להשתמש בכתובת כדי להטרידה.

5. לדברי הסניגורים, לפי פסיקת בתי המשפט הטרדת עד דורשת מעשה המכוון אל העד עצמו, והפרסומים שבהם עוסק כתב האישום לא כוונו כלפי העדה, והיא לא "תווגה" בפרסום. ב"כ המדינה השיבה לטענה זו כי הרשתות החברתיות הן כיכר העיר המודרנית, ופרסום בהן הוא בעל פוטנציאל ממשי להגיע לידיעת העדה במישרין או באמצעות קרוביה, ולהטריד אותה – פוטנציאל שאף התממש במקרה זה. פרסום מסוג זה לדעת התובעת כמוהו כפנייה לעד.

טענת זוטי הדברים

6. כאמור לעיל, כטענה חלופית, טענו הסניגורים, בלי לפרט, כי המעשים המיוחסים לנאשמים הם בגדר זוטי דברים. התובעת השיבה על כך שהמעשים אינם בגדר זוטי דברים, וזאת בשל מהות הערך המוגן שנפגע, שהוא "תקינות ההליך השיפוטי וחוסנו של מוסר העדות" ולא רק הגנה על שלווה הנפש של העד כפרט בחברה. לדברי התובעת, "מערכת משפטית חפצת חיים אינה יכולה להרשות לעצמה להגדיר פנייה לעד, שיש בה להשפיע על עד או להטרידו... כ'קלת ערך'. כל סדק שייפער בחומת ההגנה על עדים... ימוטט את היכולת לנהל משפט צדק וירתיע עדים מלהתייצב לביצוע חובתם האזרחית... קיים ניגוד מובנה בין עבירה שנועדה להגן על 'קודש הקודשים' של בירור האמת לבין הגנת זוטי דברים. מעשה הפוגע במוסד העדות לעולם אינו יכול להיות 'חסר עניין לציבור' שכן הציבור כולו נפגע כאשר הליך משפטי עומד בסכנת זיהום... הערך החברתי של שמירה על טוהר המשפט שולל מיניה וביה את האפשרות לראות בהטרדת עד כזוטי דברים"

טענת ההגנה מן הצדק

7. לטענת הסניגורים, הפרסומים נושא כתב האישום נעשו על ידי הנאשמים במסגרת עבודתם כעיתונאים, ועניין זה מחייב התייחסות מיוחדת בעת שנשקלת העמדה לדין. לטענתם, העמדת עיתונאי לדין בשל פרסומיו היא מעשה חמור בשל עצמו, קל וחומר נכונים הדברים כאשר מדובר בעיתונאי שפרסומיו ביקורתיים כלפי הפרקליטות עצמה, וסותרים את קו הטיעון שלה במשפט הנמצא בעניין ציבורי.

8. הסניגורים מבקרים את המדינה על כך שהעמדה לדין נעשתה כשלא קיימת מדיניות העמדה לדין ברורה בעבירה של הטרדת עד או של עיתונאים, ותוך אפלייתם לעומת אחרים מתוך שיקולים זרים. התובעת סקרה בתגובה את ההנחיות הנוגעות לטיפול גופי האכיפה בעיתונאים, והפנתה להנחיות אכיפה כלליות שאינן מתייחסות דווקא לעבירה של הטרדת עד, אך חלות גם בעניינה של עבירה זו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27233-12-23 מדינת ישראל נ' ציפורי ואח'

9. לטענת הסניגורים, מי שהחליטו על העמדתם לדין של הנאשמים (פרקליט המדינה, משנהו ומנהל מחלקת הסייבר בפרקליטות המדינה) היו גוועים בניגוד עניינים, כיוון שהנאשמים הגישו נגדם בעבר תלונות ליועצת המשפטית לממשלה, ונאשם 1 אף נהג לבקרו בחריפות. יש לציין בהקשר זה שסניגורו של נאשם 1 אף סיפר כי בתיק נערך שימוע בפני מנהל מחלקת הסייבר בפרקליטות, שאותו תיאר כ"חכם, קשוב ושומע", וכמי שבדרך כלל "מקבל החלטות נהדרות", אלא שכאן קיבל לדעת הסניגור החלטה שגויה הפוגעת באמון הציבור בדרך קבלת ההחלטות (תמליל הדיון ב-17.6.2026, עמ' 11, ש' 19-25). לדברי התובעת, העובדה שהנאשמים הגישו תלונות נגד שלושת הפרקליטים הבכירים שטיפלו בעניינם, לא פסלה את האחרונים מלדון בשאלת העמדתם לדין. התובעת השוותה זאת לכך ששופט אינו צריך לפסול את עצמו מלדון בכתב אישום נגד מי שהגיש נגדו תלונה

10. הסניגורים פירטו שורה ארוכה של מקרים שבהם לא הועמדו עיתונאים לדין בעקבות פרסומיהם בנוגע לאותו תיק או בקשר אליו שלדעת הסניגורים היה בהם משום הטרת עד או עבירות חמורות יותר מאותה משפחה. מכך הם גוזרים שהעמדתם של הנאשמים לדין הייתה בגדר אכיפה בררנית שנבעה משיקולים זרים הנוגעים לזהות המפרסם ועמדתו בקשר למשפט:

א. פרסום עיתונאי בטלוויזיה לפני עדותו של העד ארנון מילצין, שלפיו אם העד ישנה את גרסתו ו"יתמסר להגנה", התביעה תתעמת איתו בחקירתו החוזרת, תשקול להגיש את הודעותיו במשטרה ותבקש מבית המשפט להכריז עליו כעד עוין. בחקירה הנגדית במשפט שבו העיד, השיב העד בחיוב לשאלה אם הפרסום הטריד אותו. בהתייחס לפרסום זה כתבה התובעת כי העיתונאי אך הסביר את המצב המשפטי.

ב. פרסום בטוויטר של אותו עיתונאי בבוקר עדותו של העד שלמה פילבר שלפיו אם העד "יתמסר לנתניהו" וישנה את גרסתו יחסית לזו שמסר במשטרה, צפויים להגיש נגדו כתב אישום, "ולכן פילבר יצטרך לחשוב טוב טוב אם הוא מתמסר לנתניהו ובכך בעצם מודה כי שיקר לאורך כל הדרך ויסתכן מאד בהגשת כתב אישום, או שיגיד את האמת כפי שאמר במשטרה ובבית המשפט...". בעדותו בבית המשפט פילבר התייחס בביקורת לציוץ זה שבו ראה "סוג של איום או אזהרה", וניסיון של הפרקליטות להשפיע על עדותו. לדברי הסניגורים, נאשם 1 הגיש בעצמו תלונה במשטרה על פרסום זה. כמו כן התלוננו על אותו פרסום פוליטיקאים, יועציו של ראש הממשלה, עורך דינו של ראש הממשלה ואחרים, אך לא נפתחה חקירה. לדברי התובעת, גם פרסום זה הוא בגדר הסבר של העיתונאי את המצב המשפטי. מעבר לכך, פרסומיהם של הנאשמים "יצאו מכותלי בית המשפט", והצביעו על ביתה הפרטי באופן שפגע בתחושת המוגנות שלה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27233-12-23 מדינת ישראל נ' ציפורי ואח'

ג. לפני עדותו של העד ארי הרו, פרסם עיתונאי שהפרקליטות מתכוונת להעמיד את פילבר לדין בעקבות עדותו, והעד הרו העיד שנחשף לפרסום והבין אותו כמכוון אליו. לא ידוע אם הוגשה על כך תלונה. בהקשר זה כתבה התובעת כי הפרסום כלל לא התייחס לעד הרו ולא כוון כלפיו.

ד. פרסום בעניינו של העד דוד שרן שאף הוגש כסרטון (אם כי כחלק משיחה בין נאשם 1 לשרן אודות הפרסום). העד חשב שיש בפרסום ניסיון להלך עליו אימים. עם תלונתו לא נעשה דבר. ראוי לציין עם זאת, שמחפרסום שהוגש לי משתמע שאת תלונתו הגיש רק על רקע התיק שבפניי. לדברי התובעת, מדובר בפרסום ביקורת על עד, שכמותה הבעו הנאשמים פעמים רבות בלי להיות מועמדים לדין בגינה.

ה. שאלות שהפנתה עיתונאית לעד שרן בבוקר העדות במסדרון בית המשפט בקשר לתיק שבו הוא מואשם בעצמו. העד הלך על כך בעדותו, אך לא הגיש תלונה במשטרה. לדברי התובעת, השאלות אינן מפורטות בבקשה, ולכן לא ניתן לקבוע את משמעותן.

ו. העדה ד"ר יפעת בן-חי שגב הלינה בעדותה על "הדלפות בלתי מרוסנות" והכפשות שכל תכליתן לדעתה להניא אותה מלומר את האמת. ככל שניתן להבין, העדה לא התלונה במשטרה, וגם לא ברור מה היה טיבם המדויק של הפרסומים מעבר לפרסום ביקורתי אחד כלפיה. גם בעניין זה כתבה התובעת כי מדובר בדברי ביקורת על עדה שכמותם פרסמו הנאשמים פעמים רבות מבלי להיות מועמדים לדין.

ז. העד חיים גרון ז"ל הוזמן לתוכנית טלוויזיה שבה, במסגרת גרסת משפט מבויים ל"משפט נתניהו", עומת העד עם גרסאות של עדים שונים בניסיון להביא לשינוי חוות דעתו אודות ההתרחשויות. לטענת הסניגורים, מעשה זה עשוי אף להיחשב לעבירה חמורה יותר של הדחה בעדות. לדבריהם, בגין פרסום זה הוגשה תלונה במשטרה על ידי אדם אחר, אך לא נפתחה חקירה. בעניין זה כתבה התובעת כי העד התייצב מרצונו לראיון בתוכנית הטלוויזיה והשיב לשאלות, כך שלא היה כל אלמנט של הטרדת עד. מעבר לכך טענה התובעת כי העד התבקש לחוות דעה על התיק ולא להתייחס לתוכן עדותו.

ח. פרסום בטלוויזיה בעניינו של שר המשפטים יריב לוין שבו נאמר בין היתר: "מאוגוסט 2018 אני מחכה לתגובתו של יריב לוין שלא הגיעה עד הערב: האם אמרת לא אמת בעדותך בתיק 2000? ועוד דבר בצחוק, אבל ממש בצחוק - יריב לוין שר משפטים זה עוד שנת מאסר לנתניהו". לטענת הסניגורים, העיתונאי ניסה לקשור בפרסום זה בין עדותו של לוין למינויו לתפקיד שר המשפטים. עוד התייחסו הסניגורים לפרסום בעיתון שמנתח את עדותו של לוין ותוקף אותו כמי ששיקר בה. לוין התייחס לפרסומים בעדותו בבית המשפט כ"איומים בשידור חי". הסניגורים סבורים שהיה בכך די כדי להביא לפתיחת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27233-12-23 מדינת ישראל נ' ציפורי ואח'

חקירה אף על פי שלוין לא הגיש תלונה. לדברי התובעת, האיומים שאליהם התייחס השר לוין לא פורטו בעדותו, והדברים שצוטטו מן הטלוויזיה הם בגדר דברי ביקורת הדומים לאלה שמשמיעים גם הנאשמים מבלי להיות מועמדים לדין בגינם.

ט. כתבה משנת 2019 בעניין יחסי העד ג'יימס פאקר ומשפחת נתניהו שהסניגורים סבורים שהיה בה משום הטרדה של העד פאקר, בין היתר משום שצוינה בה כתובתו ושולבו בה תמונות של ביתו. נאשם 1 ואדם נוסף הגישו תלונות בגין הכתבה בשנת 2022. לדברי התובעת, ציון כתובת ביתו של העד במקרה זה היה רלוונטי לכתבה כיוון שהיא התייחסה לפאקר כשכן של משפחת של נתניהו. יתר על כן, כפי שמלמדות ההפגנות הנערכות שם, מקום מגוריה של משפחת נתניהו ממילא ידוע בציבור.

י. פרסום צילומים של ביתו של ראש הממשלה. בעניין זה כתבה התובעת כי אין דינו של אדם פרטי כדינו של נבחר ציבור שביתו מוזכר בכתב אישום נגדו. לדברי התובעת, תלונות שהגיש נאשם 2 בעניין זה נמצאות בבחינה.

11. הסניגורים ציינו עוד שהנאשמים הגישו 16 תלונות נגד העדה קליין עצמה, ותלונותיהם כלל לא התבררו. זאת, בעוד שהוגשו כמה וכמה כתבי אישום נגד נאשמים בעוון הטרדתה של קליין. הסניגורים רואים בכך ובאי חקירת כל האירועים שפורטו לעיל, ראיה לכך שהחלטות ההעמדה לדין ניתנות על בסיס התשובה לשאלה: "הֲלֵנוּ אֲתָה אִם לְצָרֵנוּ". לדברי הסניגורים, מדיניות זו נועדה לסייע לפרקליטות במשפט שהיא מנהלת נגד ראש הממשלה נתניהו ואחרים.

12. בדיון ב-17.6.2026 הציג סניגורו של נאשם 1 החלטה מנומקת שקיבל מן המדינה על סגירת תיק בעקבות תלונה שהוגשה על ידי שר על כך שלפי התלונה מצלמה הוצבה מול דירתו כדי לדעת מתי הוא נמצא בה. לפי המכתב שקיבל הסניגור, התיק נסגר מסיבות ראייתיות כיוון שלא היה ידוע מה צילמה המצלמה בפועל. לטענת הסניגור, גם החלטה זו מלמדת על אכיפה מפלה.

הכרעה

13. בסעיף 249 לחוק העונשין, שבו קבוע האיסור הפלילי להטריד עד, נאמר כך:

המטריד אדם בנוגע להודעה שמסר האדם, או עומד למסור, בחקירה על פי דין, או בנוגע לעדות שמסר האדם, או עומד למסור, בהליך שיפוטי, דינו – מאסר שלוש שנים.

14. המחוקק לא הגדיר מהי הטרדה בהקשר זה. בפסק הדין המכונן בפרשת "הפגישה הלילית", ע"פ 526/90 עו"ד שרגא בלזר נ' מדינת ישראל (10.7.1991), נכתב בעניין זה כך:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27233-12-23 מדינת ישראל נ' ציפורי ואח'

"מבלי לנסות למצות כאן את משמעותו של המונח "הטרדה" ניתן אפוא לומר, כי הטרדה כוללת, לצורך ענייננו, כל פנייה אל אדם בדיבור או במעשה שיש בו כדי לטרדו ממנוחתו או מעיסוק באותם עניינים שהוא בוחר לו מרצונו. הדבר כולל, בין היתר, פניות טלפוניות המעמיסות על זמנו, צלצולי סרק בדלת או בטלפון, מעקבים גלויים או נסתרים, צעדה בעקבות אדם, עריכת משמרות, פניות אליו כדי שישוב ויבחן טענותיו והאשמותיו, ביחוד בלוויית איום מוסווה ששמו או משרתו ייפגעו, לרבות הזמנתו למקום שלא ביוזמתו בקשר לעדותו ודברים כיוצא באלה, שיש בהם כדי להעסיק אדם בעניינים, שאינם אלא, כלשון העם, בלבול מוח גרידא".

15. בשנים האחרונות הועמדו לדין בבית משפט השלום בעבירה של הטרדת עד נאשמים שפרסמו טקסטים ברשתות החברתיות שהתייחסו לעדים מבלי ש"תייגו" את העדים בפרסומיהם. כך למשל נכתב בפסק הדין באחד מאותם מקרים שאליו הפנתה התובעת (שדן בין היתר בפרסומים שהופיעו כתגובה לפרסום בתיק שבפניי):

"עניין בלזר ניתן בשנות ה-90 כאשר הדוגמאות שהובאו בו לשם המחשת פעולות הטרדה אפשריות (מעקב אחר אדם, צלצול בדלת וכו'), רלוונטיות גם כיום. עליהן יש להוסיף את השימוש המתרחב בכלים הטכנולוגיים כאשר גם פעולות המבוססות על שימוש בכלים טכנולוגיים ובמרשתת עשויים להיכלל בגדרי העבירה". "על רקע הגדרתה הרחבה של עבירת הטרדת עד כוללת "כל פניה אל אדם" ובשים לב לערכים המוגנים העומדים בבסיסה ולפסיקתו העקבית של בית המשפט העליון – הטרדת עד יכולה להתבצע ברשתות החברתיות, גם בנסיבות שבהן לא נעשית פניה ישירה אל מושא הפרסום".

ת"פ (תל אביב) 61630-11-22 מדינת ישראל נ' שלום אזרד (26.10.2025) – ערעור שהוגש על הכרעת הדין טרם נידון.

16. השאלה מה משמעותו של הפועל "מטריד", והשאלה אם עקרון החוקיות מאפשר התייחסות למונח המופיע באיסור פלילי כבעל רקמה פתוחה ועד כמה, הן שאלות מורכבות שאינן מתאימות להכרעה במסגרתה של טענה מקדמית. מקום ההכרעה בשאלות אלה הוא בהכרעת הדין. זהו גם מקום ההכרעה הראוי בשאלות הספציפיות המתעוררות בתיק זה, כגון: האם פרסום שאינו מנוסח כפנייה אל עד ומפורסם ברשת חברתית ללא תיוג של העד יכול להיחשב להטרדתו של העד? האם פרסום כתובתו של עד יכולה להוות הטרדת עד? מה משמעות העובדה שהכתובת שפורסמה על ידי הנאשמים ממילא מפורסמת במאגרים אינטרנטיים הנגישים לקהל הרחב? האם יש לתת הגנה מיוחדת לפרסומים על ידי מי שמחזיקים בתעודת עיתונאי? האם יש לתת הגנה זהה לפרסומים שנעשים על ידי עיתונאים בכלי התקשורת ולפרסומיהם ברשתות חברתיות?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27233-12-23 מדינת ישראל נ' ציפורי ואח'

17. מעבר לאמור בפסקה הקודמת, כפי שטען סניגורו של נאשם 1 בדיון ב-15.2.2026, הטענות המקדמיות מעלות גם שאלות המצריכות בירור עובדתי. כך למשל טען סניגורו של נאשם 1 שפרסום תמונת ביתה של העדה, שבה לפי הטענה ניתן לקרוא את כתובתה, היה טפל לפרסום הטקסטואלי הביקורתי כלפיה. הסניגור גם טען ש"צריך זכויות מגדלת" כדי לקרוא את הכתובת בתמונה. כמובן, לא ראיתי עדיין את הפרסום הרלוונטי ולא שמעתי את העדויות. ודאי איני יכול לדעת בשלב זה אם צירוף תצלום ביתה של העדה נועד אך להמחיש את האמור בטקסט הביקורתי כלפיה, ופרסום הכתובת היה אגבי לכך בלבד, או שמא פרסום הטקסט הביקורתי כלפי העדה היה אמתלה בלבד לפרסום כתובתה. כפי שעולה מטיעוני הסניגורים ייתכן שיש גם מקום לשמוע את הסברי הנאשמים אודות הערך העיתונאי שבחשיפת כתובתה של העדה כחלק מן הפרסום. סניגורו של נאשם 2 אף העלה בדיון טענה עובדתית נוספת שלפיה צילום המסך ממדריך הטלפונים האינטרנטי צורף על ידי לקוחו לפרסום המקורי נושא כתב האישום רק כדי להוכיח שכתובתה של העדה ממילא מפורסמת ברבים. עוד הוסיף הסניגור וציין שכתובתה של העדה מופיעה עד היום במדריך הטלפונים האינטרנטי. עניינים אלה כולם מצריכים בירור עובדתי.

18. הדברים האמורים לעיל בעניין הטענה שכתב האישום אינו מגלה עבירה נכונים מכוח קל וחומר בעניין טענת זוטי הדברים. טענה זו קבועה כסייג לאחריות הפלילית, ולא כטענה מקדמית. כנגזרת מכך מקומה הרגיל של הטענה הוא בסיכומים. גם אם ניכרים הבדלים מסוימים בגישותיהם של שופטים שונים בעניין זה, ניתן לומר שהפסיקה הכירה בכך שבמקרים חריגים ביותר, שבהם כל העובדות ידועות ומוסכמות מלכתחילה או שקולתו של המעשה זועקת מכתב האישום, ניתן יהיה להכריע בטענת זוטי דברים בשלב מוקדם של המשפט (ראו למשל: ע"פ (תל אביב) 1720/95 **מדינת ישראל נ' מנשה יוסף** (23.10.1996); ת"פ (מחוזי ירושלים) 22847-12-10 **מדינת ישראל הרשות להגבלים עסקיים נ' נסים בובליל** (12.1.2014); ע"פ (מחוזי חיפה) 2094/01 **מדינת ישראל נ' פלונית** (6.6.2002)). די לעיין ברשימת העניינים המצריכים בירור עובדתי שהובאה בפסקה הקודמת כדי לקבוע שלא ניתן להכריע בשלב זה בטענת זוטי הדברים.

19. אשר לטענה ששלושת הגורמים בפרקליטות המדינה שהחליטו על הגשת כתב האישום בתיק זה היו מנועים מלדון בעניינם של הנאשמים, כיוון שאלו הגישו נגדם תלונות עוד בטרם דנו בעניינם - ראשית יש לומר כי כמובן אין זה רצוי שהחלטה על העמדת אדם לדין תתקבל על ידי מי שנגדו הגיש אותו אדם תלונה, וזאת על מנת להסיר כל חשש ואפילו מזערי למשוא פנים. ואולם, אין מניעה מוחלטת לעשות כן. זאת, במיוחד כאשר הנאשמים הגישו תלונות נגד כל הגורמים בפרקליטות שאמונים על החלטה אם להגיש כתב אישום בעבירה מעין זו שבה הם מואשמים, ויצרו קושי למצוא ממלא תפקיד רלוונטי שנגדו לא הגישו תלונה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27233-12-23 מדינת ישראל נ' ציפורי ואח'

התובעת ערכה אנלוגיה לכלל שלפיו שופטים הדנים בעניינו של אדם, אינם צריכים לפסול את עצמם מלדון בתיקו אך משום שהגיש נגדם תלונה (ראו למשל: בג"ץ 4897/24 **בידנו למען הר הבית נ' ח"כ איתמר בן גביר, השר לביטחון לאומי** (21.7.2024)). האנלוגיה אינה מושלמת, כיוון שתלונות על שופטים מוגשות לרוב במהלך ניהול התיק בפניהם, ולכן יכולות להוות כלי טקטי בידי הנאשם להחלפת השופט הדן בעניינו כאשר אינו מרוצה מאופן התפתחות המשפט, ואילו במקרה שבפניי ככל הנראה התלונות הוגשו על ידי הנאשמים לפני שהגורמים המחליטים דנו בעניינם (מבחינה תיאורטית יכול להתקיים מקרה שבו אדם מגיש תלונות רבות נגד פרקליטים שונים כדי שלא יהיה בעתיד מי שיוכל לקבל החלטות בעניינו, אך בוודאי לא מדובר במצב שכזה). גם אם האנלוגיה אינה מושלמת, עדיין יש בה כדי להצביע על כך שהגשת תלונה אינה יוצרת מניעה מוחלטת בפני מקבל ההחלטה לדון בעניינו של מי שהגיש נגדו תלונה. מכאן שלא מתקיימת חזקה חלוטה שלפיה מי שנגדו הוגשה תלונה נגוע במשוא פנים כלפי מגיש התלונה באופן שבשום מקרה לא יאפשר לו לקבל החלטות בעניינו.

20. זאת ועוד, הטענה שלפיה מקבלי ההחלטות היו מנועים מלדון בעניינם של הנאשמים הועלתה בשיהוי ניכר. הסניגורים לא נתנו הסבר כלשהו מדוע העלו טענה זו רק שנתיים לאחר הגשת כתב האישום, לאחר שבמשך יותר משנה ניהלו הליכים מקדמיים שונים בפני "שופט מוקד". יתר על כן, הסניגורים לא הסבירו מדוע הסכימו מראש לעריכת שימוע בפני מנהל מחלקת הסייבר אם הם סבורים שהיה מנוע מלדון בתיק. מתוך דבריו של סניגורו של נאשם 1 עולה האפשרות שעשו זאת בשל דעתם הכללית הטובה על ממלא תפקיד זה, ונראה שהטענה שעליה ויתרו במקור מועלית כעת אך משום שהחלטתו של אותו ממלא תפקיד לא הייתה לשביעות רצונם. בהקשר זה יש לומר שטענות אלה, שעניינן בפגמים בטיפול גורמי התביעה בתיק, גם כאשר הן מהוות בסיס לטענת הגנה מן הצדק המועלית במשפט פלילי, הן נגזרת של המשפט המנהלי. לפיכך, חל בעניינן העיקרון שלפיו: "ככלל, המועד להעלאת טענה לקיומו של ניגוד עניינים או משוא פנים בהליך מנהלי או משפטי הוא בהזדמנות הראשונה לאחר היוודע על קיומו (או חשש לקיומו). כלל זה נועד להסדיר את מסגרת כללי המשחק הדיוני שאמורים להיעשות בהגינות בפתיחות ובתום לב. זאת כדי למנוע את האפשרות של שמירת הטענה למקרה שהתוצאה לא תמצא חן בעיני מי שנצר את הטענה בליבו" (בר"ע (ארצי) 2258-03-20 **המוסד לביטוח לאומי נ' גז דהן** (30.11.2020)). לנוכח האינטרס הציבורי המובהק בבירור מהיר של משפטים פליליים, ברור שלשיהוי זה מאפיינים אובייקטיביים ולא סובייקטיביים בלבד. כלומר, לא רק שההגנה השתתתה בהעלאת טענתה, אלא שהשתתתה זו הביאה לכך שקבלת הטענה כיום תהיה בעלת השלכות על האינטרס הציבורי שלא היו לה אילו הועלתה בשעתו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27233-12-23 מדינת ישראל נ' ציפורי ואח'

21. לנוכח כל האמור לעיל, בנסיבות שנוצרו, וגם אם ניתן היה למצוא גורם רלוונטי כלשהו בפרקליטות שנגדו לא הגישו הנאשמים תלונה, ניהול המשפט נגד הנאשמים על אף העובדה שמי שהחליטו להעמידם לדין הם גורמים בפרקליטות שנגדם התלוננו בעבר, אֵינו עומד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, ואינו מצדיק ביטולו של כתב האישום מכוחה של הגנה מן הצדק.

22. כפי שציננה ההגנה עצמה, הנאשמים אינם היחידים שהועמדו לדין על עבירה של הטרדת עד במה שניתן לראות כאותה פרשה, אלא המדינה העמידה לדין על עבירה זו מפרסמים נוספים. במצב דברים זה, אין די בכך שהנאשמים יצביעו על מקרים אחרים שלדעתם יש בהם משום הטרדת עד שבהם מפרסמים לא הועמדו לדין, כדי להביא לביטול כתב האישום בשל אכיפה בררנית בשלב מוקדם זה של המשפט. ביטולו של כתב האישום מכוחה של ההגנה מן הצדק בשלב זה, מחייב את ההגנה להציג מקרים דומים באופיים לאופי המעשה המיוחס לנאשמים, שהרי כידוע "אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא" (בג"ץ 6396/96 סימונה זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע 8.6.1999).

23. לנוכח האמור לעיל, את הטענה לאכיפה בררנית שהעלו הסניגורים יש לבחון על רקע הבהרתה של התובעת שהנאשמים לא הועמדו לדין בשל הטקסט הביקורתי שפרסם נאשם 1, אלא משום שפרסמו את כתובתה של העדה. לפיכך, הטענה מחייבת התייחסות לשאלה מדוע לדעת המדינה מהווה פרסום כתובתה של העדה מעשה של הטרדת עד. מדבריה של התובעת על פגיעה בתחושת המוגנות האישית של העדה ויצאה ממרחב ההליכים המשפטיים אל העולם הפיזי, משתמע כי לדעת התביעה פרסום כתובתה של העדה מתפרש על ידי הקורא הסביר כשווה ערך לאמירה: "אנחנו יודעים איפה את גרה" – אמירה שיש בה אולי כדי להטיל אימה מתוך חשש שגם יהיו מי שיגיעו לביתה של העדה. כמובן, השאלה אם זו פרשנותו המתבקשת של הפרסום (או כל פרשנות אחרת של התביעה לפרסום), והשאלה אם הנאשמים היו מודעים לכך בשעה שפרסמו את הדברים, צריכות להתברר במשפט.

24. המקרה היחיד של פרסום כתובת של עד שעליו הצביעו הסניגורים הוא כתבת הטלוויזיה על מערכת היחסים בין משפחת נתניהו לשכנם גיימס פאקר. צפיתי בכתבה, שהוגשה לעיוני על ידי ההגנה, ולא מצאתי בה כל היבט של הטרדת העד פאקר, שאין בכתבה כל התבטאות תוקפנית כלפיו. בשל אופייה של הכתבה אזכור כתובתו של העד אינה מתפרשת על ידי צופה סביר בשום פנים כאזהרה כלפיו או כקריאה להגיע אל הבית. יתר על כן, כפי שציננה התובעת ממילא מקום מגוריו של פאקר ידוע, כיוון שהוא ידוע כשכנם של ראש הממשלה ומשפחתו שמקום מגוריהם ידוע בציבור. הואיל והתובעת שמה את הדגש על פרסום כתובתה של העדה, ברור כי פרסום תצלום ביתו של פאקר אינו יכול לבסס טענת אכיפה בררנית, וממילא בהקשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27233-12-23 מדינת ישראל נ' ציפורי ואח'

שבו פורסם לא הייתה כל עבירה בפרסומו. קל וחומר שפרסום תצלומים של הבית שמתגורר בו ראש הממשלה, שאינו אדם פרטי מן השורה, אינו רלוונטי כלל לעניין הנדון במשפט שבפניי, ואינו יכול להוות בסיס לטענת אכיפה בררנית.

25. לנוכח הבהרתה של התובעת כי אינה מייחסת לנאשם 1 ביצוע עבירה בשל פרסום דבריו הביקורתיים על העדה, הדברים שפורסמו בעניינו של דוד שרון, שעותק שלהם הוגש אף הוא לעיוני, ואלו שפורסמו בעניינו של השר יריב לוין, אינם יכולים לבסס טענה של אכיפה בררנית, וכך גם לכאורה הדברים שפורסמו בעניינה של ד"ר יפעת בן-חי שגב שלא הובאו על ידי ההגנה במלואם. הואיל ושרון לא הגיש תלונה על השאלות שנשאל במסדרון בית המשפט, וגם תוכן של השאלות לא הובא בפניי, גם עניין זה אינו יכול לבסס טענת אכיפה בררנית.

26. הסבריה של התובעת בעניין הנוגע להסתיוגותו של העד ארי הרו מפרסום כלשהו שכלל לא הופנה אליו, וכן בעניין הפרסום בעניינו של ארנון מילצין, שהוא בעיקרו של דבר תיאור של אפשרויות משפטיות, מצדיקים במידה מספקת את אי נקיטת הצעדים המשפטיים באותם מקרים.

27. נותרו שני מקרים שבהם לטענת הסניגורים ביצעו עיתונאים עבירות חמורות יותר מהטרדת עד כגון שיבוש מהלכי משפט והדחה בעדות או איומים בהתאם למקרה – המקרה הנוגע לעד שלמה פילבר והמקרה הנוגע לעד חיים גרון ז"ל. הסניגורים לא פרסו תמונה מלאה בעניין הטיפול המשפטי בעניינים אלה. לא הובאו בפניי נימוקי סגירת התיקים. לא ברור גם אם הוגש ערר על ההחלטה לסגור מי מהתיקים, ואם הוגשה עתירה לבית המשפט בעקבות דחיית ערר שכזה. ברור גם שקיומם של שני מקרים שבהם לדעת הסניגורים היה מקום להעמיד לדין עיתונאים אך לא נעשה כן, אינה מלמדת כי הנאשמים שבפניי הופלו מסיבות פוליטיות כפי שהשתמע מטענות הסניגורים. זאת, במיוחד בהתחשב בכך שאין דמיון בין המעשה המיוחס לנאשמים למעשי שני העיתונאים האחרים. יתר על כן, הפסיקה קבעה באופן כללי כי אין די בהצבעה על מקרים ספורים של אי העמדה לדין, אפילו בנסיבות דומות, כדי ללמד על אכיפה בררנית או אף להעביר את נטל ההוכחה בעניין זה אל כתפי הרשות בעניין זה (ראו דעת הרוב בע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פולדי פרץ** (10.9.2013)). זאת ועוד, הואיל וקבלת טענת הגנה מן הצדק מבוססת על עריכת איזונים בין אינטרסים שונים (ראו ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ** (31.3.2005)) ו"גם אם הוכח קיומה של אכיפה בררנית, הרי שסעד קיצוני בדמות ביטול כתב האישום, שמור למקרים חריגים ביותר, בהם לא ניתן לרפא את הפגם באמצעים חריפים פחות, כגון תיקון כתב האישום, או הקלה במידת העונש" (ע"פ 7659/15 **רוני זירר הרוש נ' מדינת ישראל** (20.4.2016)), ברור שאין לבטל את כתב האישום בשלב זה שבו טרם התבררו השאלות העובדתיות המצריכות בירור כמפורט לעיל – שאלות שמשליכות הן על השאלה אם נעברה עבירה, והן על חומרתה אם נעברה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

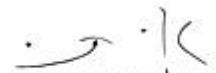
ת"פ 27233-12-23 מדינת ישראל נ' ציפורי ואח'

28. לנוכח כל האמור לעיל אני דוחה את עתירת ההגנה לביטולו של כתב האישום בטרם שמיעת ראיות מכוחן של הטענות המקדמיות שהעלתה.

29. בטרם אסיים החלטה זו אדגיש שפרסום הנחיות העמדה לדין ספציפיות בעבירה של הטרדת עד חשוב כדי להבטיח שוויון באכיפה. יתר על כן, בהיעדר מדיניות העמדה לדין כתובה המתייחסת באופן ספציפי לעבירה של הטרדת עד, כל העמדה לדין של אחד בעבירה מעין זו ואי העמדתו לדין של אחר, תעורר תחושות של אפליה גם אם מדובר במעשים שונים זה מזה, וזוהי סיבה נוספת לפרסם הנחיות העמדה לדין בעבירה רגישה זו.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, 8 בספטמבר 2026, בהיעדר הצדדים.

איתי הרמלין, שופט

